

Til en Søndringsmand.

Somren er founen og Vintren er nær,
Vorte er Sangerens vingede Sær,
Løstfrøner folde paa rimtroene Jord.
Snøstormen dvaler bag Skyen i Nord.

Pragte du Sommerens Frugter i Lø?

Kandt du et Fristed, hvoreen du kan ty,

Doer du, mens Sneen mod Ruderne slaar,

Tæstlig kan vente den kommende Vaar?

Tiderne vegle, og Aarene gaa;
Banden blir furet og Haarene groa;
Mon du det evige Fristed ved?
Mender du Selen, som aldria gaar ved?

Professorens Hus.

(Fortælling af N.)

Første Kapitel.

Den høre Selskaber dansede og jurede; en paatrængende Gjedehans frejdede om Sukkerfaalen; min Søgerinde traktede Kaffeens gientagne Gange, saa derpaa hen til Udvret, og klænkede saa i det ene af de tre Par Kopper, der stod paa Balleen.

„Der, hereste Ida,” sagde hun venligt, „sæt dig ned og spis, du er bestemt sulten, det er tre Kvarter over Arolojstid.“

„Du klænkter ikke til dig selv, Selene.“

„O, nei, jeg vil vente paa Edvard; han holder ikke af at drikke alene.“

„Dorfor maa jeg ikke ogsaa vente?“

„Naar en gider det er det jo nok. — Na, drik nu endelig for den bliver kald.“

Sun gif hurtig ind i Sovværelset og læste ved ved Buggen, hvorfra en sagte Klanken lod sig høre.

Selene var overordentlig yndig, som hun saa der, lænde og smaa-smalkende med sin lille Pige. Der var noget saa stilt og ætherisk ved hendes Skikkelse; naar hun læstede

det store nærgaante Barn i Sejret, saa det næsten angstligt ud. En Klæk kunde ikke passe sig et smalkere Subjekt; men medens jeg betragtede dem, fuldtes mit Hjerte dog med Bitterhed. O, hvor det kaldt vandskegigt at ville hende Kærligheds. Denne lille Scene med Kaffeen, saa ubetogelig den end maatte forekomme en Udenforstående, var et Billede paa hele vort Forhold. Jeg blev holdt borte fra ethvert Brøderi, ethvert Besvær, enhver Gjertning. I is var havde jeg nu været Gæst i min Brøders Hus, hvor jeg saa gjerne vilde være et nyttigt Medlem, naar jeg læstede efter at udholde en Blads, blot en liden Plads. Da Barnet kom, haabede jeg det skulde blive bedre, men det eneste Resultat var, at Selene anstrængte sig endnu mere at hun blev endnu mere beundlingsværdigere, som min Brøder plejede at sige. O, det er frøgtelig at føle sig tilbøys, at være en Studring for Anden. Selen var hun altid mild og venlig mod mig, men naar Edvard skænkede mig for megen Opmærksomhed, blev hun misinddig, og det lille Barn kunde næppe røre sig; hun kunde ikke tale, at det talte Arme eller mig. Jeg er vis paa, at hun bebrejdede sig disse Kæleker, men de svæerte ikke; hun vilde selv være Alt i Stemmet; her var ingen Plads for en Anden. Under tiden tænkte jeg paa, at tage ud mellem Fremmede, men det vilde have smertel og krænkelse min Brøder, og gjort den Stillevej større, der lidt efter lidt, indover Vælle, havde reist sig imellem os.

En halv Times Tid efter kom Edvard. Han kastede sig i en Garnstol og læstede Banden, idet han samtidig saa sig om med fornøjet Velbehag. Min Brøder var en høj, kraftig Mand et godt, humt, lidt røddbrunt Ansigt og et temmeligt antecelt, velpleiet Skæg, hvoraf han var stolt. Han havde en vis hyggelig Familienkarakter, og var rigtig i sit Es, naar han sad saaledes i sit eget Stuen.

„Men hør Selene, har du ventet paa mig?“

„Det kunde ikke smage mig for du kom. — Ida“, tilføjede hun, efter en

liden indre Slump, „vilde ogsaa vente, men det var jo saa urimeligt. Na, du skæleis, trakte Ven, første dit Gang til noget Resultat?“

„Selvdivis — men jeg var paa ti Bieder forgjæves, tror jeg. — Nu maa din Moder være fornøjet med dette; alle de nævnte Betingelser er tilføjede; ikke langt fra Frederiksborg, ved en Sidenes, et roligt, affides Hus, fire Værelser. Vert paa Biedet, ledigt til første Oktober. Jeg har allerede læst, for dog engang at saa en Gude derpaa. — Tak, min skjære, en halv Nap til, det smager fortreffeligt.“

Doer de dog sad hyggelig sammen; lille Berthe var nu kommet op; hun lo, loytede med de smaa, rolle Arme, og rystede Paps i Skjaget. Det var saa ensomt hente ved Biedet, hvor jeg havde Plads med Solen, havde jeg blot faaet lov til at arbejde lidt for Barnet eller for min Brøder, men ikke engang det; Selene hylærgede selv Alt, ved Hjælp af en Smaaskive.

„Skæleis Moder,” begyndte min Søgerinde nu med sagte Stemme, idet hun saa ned for sig, „hendes Selskabsdame holder nu snart Urylter, ved du; hvem skal hun saa forstede? Senere lader det sig nok arrangere, men foreløbig?“

Sun tænkte paa mig, jeg sølte det selvstændigt; her var en god naturlig Waade at hjerne mig paa, uden Opvig eller Brud.

„Det er ingen misundelsesværdig Lod, i det Hele at være Selskabsdame,” svarede Edvard, „det ved enhver, og mindst hos din Moder. — Vil ikke vrede min skjære, fordi jeg taler rent ud; hun er en egoistisk gammel Døme. Nu, jeg har ingen Grund til at klage, da hendes Opdrættelsesmetode har bragt saa godt Resultat; du min skjære, tænker jo aldrig paa dig selv. — Lille Mama er vred og surmuler,” tilføjede han, idet han lod lille Berthe danske paa sin Arm henimod Moderen, „gode Venner igjen, gode Venner!“

„Det bedrøyer mig, at du taler saadan, Edvard; tror du ikke at jeg føler Trang til at være om Moder og hende hende. Derfor jeg ikke var bunden saa —“

„Men du er bunden, jeg er glad for at du er bunden!“

„Maaske kunde jeg?“

Min Brøder vendte sig helt om, ved Lyden af min Stemme, han havde ikke bemærket mig før.

„Du? Na, hvilket Snak, paa ingen Waade.“

„Derfor Ida vil, en ganske kort Tid, et Par Uger,” hun talte med Liv og Varme, „er det jo en mageløs Berøttelse for mig. Jeg kan ikke se det i det samme Væs som du, Edvard; det kan umulig staa for mig som et Gude, at være om Moder; selv vilde jeg jo helst hellere, kunde man blot dele sig. — Ida trænger desuden til Vandluft; hun ser daarlig ud.“

„Gjør hun? — Na, nei, hun har i mange Aar befundet sig vel ved den fiskebanne Luft. Var det endda i Sommeriden, men nu denad Vintren. — Vi kunde desuden ikke saadan uddvære vor skjære Ida.“ Han saa stærk hen til mig.

Den Skjage, der i dette Øieblik gled henover Selenes Ansigt, bestøfede mig kun i min Beslutning, og jeg svarede uforsvøet:

„Det er jo blot indtil videre, Edvard, og jeg kan jo doglig komme ind og besøge Edet.“

„Tro aldrig det, du kjender hende ikke.“

Jo, jeg kjendte hende meget godt, og nærede ingen Indbilledninger med Henku til min Stilling. Men det var saa udsaaende at være til Intel, saa tungt og bittert at være iween. Selene vilde blive lykkeligere og bedre, naar jeg var borte. Dette stillestaaend, indholdsløse Liv kunde jeg desuden ikke udholde; jeg følte Trang til at prøve mine Kræfter, til at vriste, ja, til at gjenneengaa noget; maaske var det overspændt og urigtigt, men alt forekom mig bedre, end denne Tomhed.

„Derfor Ida virkelig tager ud,” begyndte Edvard igjen, „atgør det mig, at Adgangen til den smukke Have er forbudt; jeg gjorde ingen Indsigelse herimod, da det jo kan være din Moder temmelig ligegaldigt. — Na, jeg haaber, at du belønner dig endnu, Ida! — ikke fordt

Berthe, lille Tante maa ikke reise, maa hun vel?"

"Giv mig Barnet, Edoard, hun skal have en anden Tante paa."

Helene snappede den Lille før jeg fik Tid til at hærte hende.

"Saa kan jeg ogsaa skrive til Moder, at du har leiet, og at Ida — ja sig selv, hvad jeg skal skrive, Ida."

"At jeg vil prøve at være hende til Voks."

"Jndtil hun kan saa en anden" fortalte min Broder ivrigt, "hvilket jeg haaber sker snart; hendes Bert er Professor Svane, den bekendte Historiker."

"Professor Svane? men det er jo ham som —"

"Naar, men hvad gør det?"

"Som hvad?" fursgte jeg Helene, da min Broder var gaaet.

"Professoren er en Halvbroder til skuffels Cecilies Mand; det er bedst du ikke nævner hans Navn for Tante Bertha. Hvad Moder angaar, staaer hun jo rent udenfor Historien og kan rolig bo der."

Skuffels Cecilie! hvor dette Navn vakte mange Vinder i min Sjæl. En Halvbroder til hendes Mand, maatte kunde jeg der erfare noget nærmere om hende, maatte —

Cecilie var en Søsterdatter af min Fader; jeg havde seet hende første Gang et Par Dage efter hans Død. O, hvor jeg husker det tydeligt; jeg sad sammenkræbet paa en liden Skammel i Krogen, med min første Klase over Hovedet, og græd, da hun kom ind; hun vilde hente mig, viste jeg, og tog mig bort fra dette Sted og fra Fader, men jeg vilde ikke fra ham; det var jo min Fader endnu, om han end saa var rolig og stille, som om han ikke brød sig om mig mere. Hun knælede ned ved Siden af mig og talte kærsligt og dog bestemt til mig, idet hun samtidig med sine bløde, fine Haender søgte at adskille mine sammenfugede Næse og træffe Blusen ned. Da det endelig lykkedes tog hun mig paa Skjoldet, kyssede min Pande og talte til mig om Forherre og om den luse, skønne Himmel, hvor Fader nu var. Fra det Lieblid holdt jeg af hende og gjorde, hvad hun forlangte.

O, hvor hun var smuk; jeg blev ikke træt af at stirre paa hende; de mellesede Træk, den rige, klare Farve, det dybe Blik, de prægtige mørkebrune Riekninger, den ranke Holdning, jeg ser det Alt endnu. Hun saa høi ud, skjønt hun ikke var det; den her havde seet hende en Gang, glemte hende aldrig.

Vi kjørte fra Njemmet samme Dag i en luffet Wienervoan, Edoard — der var en stor, opløst 17-Aars Pige — sad paa Bagrædet og var med Svane leilet og forelegen. Manden gik

rent istaa, hver Gang han saa paa Cecilie, der var saa rolig, venlig og dog overlegen. Undertiden stirrede han ud af Vinduet og satte et kærsligt Ansigt op, det var naar Taarerne vilde frem. Jeg huskede mig omfattet isom, og vaagnede først sent paa Aftenen, da Vognen rullede henad Høbenhaans Prosten. Vi holdt snart udenfor en stor graa Gaard, og et Lieblid efter blev jeg varlig løftet ud og baaret ind af en gammelagtig lidt lidt tjener med et mildt, alvorligt Ansigt. Cecilie førte mig der paa den til sin Moder, der sad høi og anselig, slædt i Sort, midt i en stor Zopha i en prægtig opløst Stue og saa rigtig overfyldt med endende ud. Hun tog dog meget kærsligt imod mig og kyssede mig gjentagende Gange og græd stille. Om det var af Sorg over Fader eller af Medlidenhed med de Forældreløse, skal jeg ikke kunne sige. Derpaa talte hun lidt med min Broder om de ti Tusinde, der var efterladt os til Deltag, og om hans Fremtidsplaner og Studier. Han skulde i Deti hos en Universitetslærer, en Ungdomsven af Fader, men vilde besøge os ofte. O, det var hørdt, at sige ham Farvel; jeg staaer som før, da han hvilede: "Vær en god Pige, flittig og lodig, saa skal du komme i mit Hus og bestyre Alt for mig, naar jeg bliver færdig og afdød. Det skal ikke være saa længe, Ida, du maa stonde dig at blive stor."

Da han var gaaet kom en halvgammel Dame med orneagtig Røse, gjennemvorenede Fine og let sammenpresjet Mund, benimod mig med trænde Mine og en Dagehælle i Haanden; hun saa ud, som hun vilde kyssede mig. Jeg sølte straks, at al Kjærlighed var frugtesløs, og lod mig villig binde den paa. Skjønt jeg hjemte for længe siden havde frigjort mig fra det forhadte Beskyttelsesmiddel. Derpaa talte hendes sene, knokkede Haand mig et Glas Væll og en Tobak, og da det var nyt, blev jeg ført ind i et lillebitte, venligt Sovekammer ved Siden af Cecilies Stue.

Den strenge Dame var en langt ud gelsøgt; Tante og Cecilie kaldte hende Kusine; af mig og alle andre hed hun Fruen Winkel. Hun var meget streng og haard og holdt af disse Egenskaber, som hun kaldte Skarphed og Karakterfasthed; hun var ogsaa stolt af sin henfjansløse Oprigtighed, og fandt en vis grusom Glæde i at sige andre Ubehageligheder. Man blev sig altid sine Mangler og Feil saa bevidt i hendes Nærvarrelse. Vora skulde lues, mente hun, men hendes Methode bevirkede undertiden det modstætte, og fremkaldte netop den Oprigtighedsaand, som hun vilde bevirke.

Tante Bertha var meget venlig

imod mig, ikke egentlig moderlig kærsligt, men god og overbærende. Hun var i Regelen alvorlig og høitidelig, og der saa ofte en Sly af mørke Frindringer paa hendes Pande. Senere hørte jeg, at hendes Vægtsskab havde været usædvanligt; ja til sidst levede hun og Manden adskilt, ikke ved Loven, men efter Overenskomst. Hun var død for flere Aar siden, uden at der havde fundet Forloving Sted. Fruen Winkel havde bestemt været den anden Mand i dette Forhold; ethvert ubetænksomt Ord forstod hun at gribe og om jeg maa sige, staa fast for Sted; at glemme og tilgive var i hendes Fine Soagbed og Høselighed. Mod Tante var hun især overordentlig henfjansfuld og opmærksom; for Cecilie gik hun opveien, dog ingenlunde med Glæde. Min Kusine var meget mild og kærsligt, men gav sig lidt ikke meget af med mig; Vøger, Pianoforte, Preskeboks og Selvlæbelighed lagde næsten ganske Beslag paa hendes Tid. Undertiden gjorde det hende ouden at se den lille Pige saa saa ene om i det store Hus, og saa bad hun et Værneselskab eller kjøbte mig en ny Duffe, som hun selv pyntede. Hvor jeg holdt af hende! Tante og jeg saa hende ganske med de samme Fine —; ingen anden i hele Verden kunde komme hende nær. Naar hun blev slædt til Selskab, sad jeg paa en Skammel og betragtede hende med Denrokkelse. Dengang var hun altid overens og glad, men det kom Dage, da hun blev tankefuld, urolig og bedrøvet; der var noget paalørd, mærkede jeg, uden dog at forståe hvad det var. Cecilie vilde Et, og Tante vilde et Andet. Fruen Winkel holdt strengt paa den moderlige Mandighed. Det endte dog med, at Tante Bertha gav efter. En Morgen kom Cecilie ud fra sin Moder med et saa straalende Ansigt, som jeg aldrig før havde seet hende, og samme Dag indfandt en ung Grossteter sig, som begunstiget Frøier. Det var en høi, smuk Mand, der bevægede sig med Ansænd, talte slodende godt, og var artig og opmærksom mod alle, selv mod Kusine Winkel, der dog saa ud, som om hun spaaede det unge Par luttet Eiendighed i Fremtiden. Rig tog han paa Skjoldet og forærede Nipslojer og Frugt. Alt af Denign til Cecilie. Hun var meget indtaget i hende, men ogsaa en Smule indtagen i sig selv; det gav sig dog tilkjende i Dragt og Væsen, og i de hurtige, selvlæstede Mit, der i Forhøgende kastedes i Speilene. Prulluppet var allerede færdig, og alle Haender havde det travelt med Udskret, da Cecilies Ansigt igjen blev overflogget og alvorligt. Naar hun var ene græd hun; inde i Stuen var hun laus, men

saa frugtlig bestemt ud. Kusine Winkel hele Mine udtrykte: "Hvad sagde jeg," hun fandt en vis Tilfredsstillelse i sine Forudsigelsers snarlige Opfyldelse. Hvad Tante angaar, saa var hun meget indesluttet, men hendes Mit sagde, at naar Tiden kom vilde hun handle. Endelig slog Lyset ned, hvor jeg husker det. Det var en Aften, vi sad netop ved Thebordet, da Cecilie traadte ind, blev, men med opreist Hoved.

"Baldemar har spillet Fallit," sagde hun roligt, men det lod alligevel næsten som en Krigserklæring.

Tante rejste sig op og omfavnede hende kærsligt; det var nu forbi mellem dem, mente hun, egentlig var det godt, han havde aldrig passet til eller fortjent hende. Men Cecilie skjed Moderen bort og sagde, at nu skulde hun vise, om hun fortjente ham; nu trængte hun til hende, nu gjaldt det. Der blev øyket bellige Ord, og Kusine Winkel slog dem fast, og gav dem forøget Betjænding ved sine Bluse og Miner. Cecilie blusiede af tilbagetrængt "Garme"; Tantes lange indslumrede Sidfighed var ogsaa væk; hun vilde desuden for enhver Pris redde sit Barn fra det, hun ansaa for den voldsomme Undergang. O, hvor jeg var bonge, hvad vilde det blive til, hvad skulde jeg gjøre? Cecilie talte allerede om sin Fædrears, den var hendes og ogsaa hans; de vilde rejse langt, langt herfra. Lidt efter sagde hun, drovet til det Hderste af Tantes Modstand:

"Du ved ikke, hvad Kærslighed og Pligt er; da jeg gav ham mit Ja, blev jeg som hans Dustru for Forherre, og en Dustru bør dese Godt og Cudt med sin Mand, og aldrig, aldrig forlade ham. Du kan ikke tale herom, Moder!"

Det var sagt; Tante blev ved; Kusine Winkel slog Haenderne sammen og udraabte:

"Hvor nedrigt at hentynde til Fortiden! — Faderens Sind, Faderens Sind!"

Der blev ikke svaret et Ord; Tante sad der stiv og kold som en Støtte og gjorde ingen Indvendinger mere. Det kunde vanskeligt blive godt igjen mellem dem; begge var lige overfyldede om at have Ret. Begge ventede det første Ord af den anden. Det varede lke længe, før Cecilie tog bort. Prulluppet skulde staa hos en Ven af Brudgommen; straks efter vilde de Kugiste rejse til Amerika.

(Fortiættelse).

Drunkeren — en Sydens Træl.

Bresten Silberschlag havde i sin Menighed en Drunkenbold, som han flere Gange havde advaret og formannet. En Dag saa han ham komme ud

fra det Dreikubus, som han jævnlig besøgte, og han satte sig nu for, at han vilde tale et alvorligt Ord til ham, for om muligt at saa ham paa bedre Tanker. Men den elendige tumlede ganske beruset imod ham og bandede frække nok til at sige: „Ja, ja, Dr. Pastor, saaledes maa det gaa hver Dag.“ Da indsaar Presten, at ethvert Ord for Sjælelivet vilde være spildt paa denne Mand. Han befalede ham derfor sin sit Hjerte, slappede ham paa Skulderen og sagde: „Ja, du har Ret, du kan heller ikke andet“, og dermed lod han ham gaa. „Gode“, tænkte den berusede Mand, „skulde jeg ikke kunde andet? Det vil vi dog se.“ Altsaa ligesom til Trods for sin Sjælesørgelse vilde han nu forbedre sig paa egen Daand; men dette lykkedes ham ikke; han holdt tilbage Gang paa Gang. Dette ydmygede ham og bevægede ham til at gaa i sin selv. Med Taarer kom han nu hen til Presten og tilstod i al Oprigtighed, hvorledes det var gaaet ham. Silberskibet viste ham hen til Jesus Kristus, Sunders Ven, og Manden fulgte dette Raad. Han blev virkelig omvendt og lærte af Hjertet at tro paa Jesuisten.

En Skomager, som ikke blev ved sin Væst.

En fattig Skomager i England hørte om Næden blandt de Blinde Hedninger i Indien. Det rørte ham. Han bad for dem, ja, han søgte sig dreven til selv at gaa til dem. Derpaa lærte han ved sin Væst fire Sprog og samlede Penge blandt Venner, som forreften bare lo ad ham, og rejste (1793) med Kone og Børn til Indien. Han kom til Bengalen, blev i Tidens Løb Professor i Sandhed og andre Sprog ved Værestadens i Serampore, arbejdede i 41 Aar med stor Iver, og da han døde (72 Aar gammel) efterlod han sig fire Sømmere der ogsaa arbejdede ligesaa fortjenstfuldt for Missionen. Denne tidlige Skomager er den berømte Dr. Carey, som døde i Serampore den 9. Juni 1834, og fra hvis Afsalter der er udgaaet 24 Bibeloversættelser i indiske Sprog. Han havde mere sin Væst i Mandskraft, udholdende Taalmodighed og aadannethed Betegnelse. Han bidrog til Overførelsen af det nye Testamente i mere end 40 Sprog, og blev et Medlem til Grundlæggelsen af 25 Menigheder af omvendte Hedninger.

Kong Venueslav den Første af Böhmen havde i Striden mistet sin Hær og var selv bleven fangen. Vedens han sad i Fængslet spurte en ham, hvorledes det stod til med ham.

„Det har aldrig staaet bedre til med mig end nu“, svarede han; „thi før har jeg forladt mig paa mine Strigfolk og sjelden tænkt paa at bede til Gud, men nu holder jeg mig til Gud og dermed bliver mit Hjerte stille tilfreds.“

George Washington

Jad engang tilbords med flere af sine Officerer og høie Embedsmænd. Under Samtalen udtalte en en Ed. Da saade Washington dem og skuffet fra sig, saa ham stift i Ansigtet, saa han slog Pinen ned, og sa derpaa: „Jeg troede, at vi ansaa os selv for kristne Folk.“

Det rensende Blod.

En Missionær (det vil her sige, en Udsending fra Indremissionen) samlede sig en Dag opad den skæbnelige Trappe, som førte op til et Taglammer i et af de værste Strøg i London, da han blev opmærksom paa en Mand af et roat og frastødende Udseende, der stod og lænede sig med forslagne Arme mod Muren. Der var noget ved denne Mand, som bragte Missionæren til at gaa, og hans første Tanke var at gaa tilbage. Han betænkte sig imidlertid og gjorde Forsigt paa at indlede en Samtale med Manden, idet han sagde ham at han var kommen derhen med Bålet om at gøre ham godt, og at den Dag, han holdt i Daanden, vilde vise ham veien til den sande Rætte.

Manden trof sig tilbage fra ham, som om han havde været et slemt Dyr, og bad ham passe sig med sin Snak; ellers vilde han selv fatte ham nedover Trappen.

Idet den Anden forsøgte med Bønlighed og Taalmodighed at tale med ham, for han sammen ved at høre en loag Stemme, der syntes at komme fra en af de halvaadne Døre i Nærheden:

„Staar der i Deres Bog om det Blod, som renser fra al Sønd?“

Atter lod det, men denne Gang endnu mere indtrængende: „Sig, o sig mig, o under i Deres Bog staaer om det Blod, som renser fra al Sønd?“

Missionæren stødte Døren op og gik ind i Værelset. Det var et elendigt hjem — et lidet Hus, hvor der ikke fandtes andre Møbler end en trebenet Stof og et Væst af Straa i en Krog, hvor en gammel Kone havde udfraakt sine udtærede Benmer. Da den Fremmede traadte ind, rejste hun sig halvt op, fastede sine Læbe isigt paa ham og gik ind til forrige Spørgsmaal:

„Staar der i Deres Bog om det Blod, som renser fra al Sønd?“

Han satte sig ned paa Stakken ved Siden af hende og spurte:

„Min stakkels Ven, hvorfor sukker du at høre om dette Blod?“

Hun svarede med et næsten forjærdeligt Eftertryk:

„Dorfor jeg sukker at høre om det? Menneste, jeg er nær ved at dø, og jeg har Julest at skule mig med, naar jeg skal møde frem for Gud. Jeg har været en ugudelig Kvinde, en meget ugudelig Kvinde hele mit Liv. Jeg vil blive tvungen til at gøre Regnskab for Alt, hvad jeg har gjort!“

Da hun stammede borte, idet hun tænkte paa sit Livs Misgerninger.

„Men engang“, vedblev hun, „engang for mange Aar siden, som jeg forbi en Kirke og gik ind — jeg ved ikke selv hvorfor. Jeg kom snart ud igjen, men jeg hørte et Ord der, som jeg aldrig har glemt. Det var noget om et Blod, som renser fra al Sønd. O, om jeg kunde saa høre derom nu! Sig mig, sig mig om der staaer noget om dette Blod i Deres Bog!“

Den Fremmede svarede ved at aabne sin Bibel og læse det første Kapitel af Johannes's første Brev. Den stakkels Kvinde syntes at sluge Lyden, og da hun standede, udbrød hun:

„Læs mere, læs mere!“

Han læste endnu et Kapitel. En let Støi bragte ham til at se sig om — den roa Støi havde fulgt efter ham ned i sin Moders Værelse, og hvort hans Ansigt var halvt vendt, opdagede dog den Fremmede, at Taarerne rullede nedad hans Kinder. Han læste det tredje, fjerde og femte Kapitel af samme Brev, før hans stakkels Tilhørerinde vilde lade ham saa Lov til at holde op, og selv da vilde hun ikke lade ham gaa, før han havde lovet at komme igjen den næste Dag. Fra nu af besøgte han hende hver Dag indtil hun døde.

Sømmen havde altid været tilstede og hørte paa Væstningen i Taalmod, men ikke med Ligegyldighed. Paa sin Moders Begravelsesdag vinkede han Missionæren til sig, just da den des Gråd blev kastet til, og sagde:

„Der er Julest, jeg nu saa gjerne vilde som det, at anvende Næsten af mit Liv til at fortælle Andet om det Blod, som renser fra al Sønd.“

Den store Sandhed om den frie Raade fornedest Jesu Blod er det, som freller Sjælen. Naar alt Hædet følger, har denne Sandheds Magt ti lot opretholde den fortvivlende Sjæl og løste den op over de Belger, som overskyllte den.

Bantroens Saaben.

Dorfor kommer det, at vore Dages Britantere har det saa overmaade travlt med at skjælde alle kristne ud som Hyllere? Dorfor døveler de vantro med saadan Forhærlighed ved, at der er en stor Mængde navakristne i Verden? De ved jo meget godt, at Skriften indeholder den væreste Dom over al Uenighed, og at Kirken har ingenlunde lært, at nogen vinder det ringeste ved at kalde sig kristen. Dorfor kommer saa de vantro altid tilbage til de mange navakristne? Fordi det eneste sikre Bevis for Kristendommens Mandhed vilde være, at den ikke mere beviste sig som Jærens og Gjenfælsens Magt i noget Mennekes Liv. Skal den vantro Britantere være vis i sin Sag, saa maa han have godgjort, at Kristendommen ikke fornaar at rense Hjertet fra Sønd, at give Fred i Samvittigheden og at tilfredsstille Sjælens inderste Attraa, men han kan frembringe Hyllere, der vil berede at sig selv, efterhvert som det ikke længere bliver nogen Fordel at være kristen.

Dorfor kommer det, at Britanternes afbely bliver færdige med at samle Beviser mod den bibelske Kristendom? De fortæller os, at de er saa visse paa denne Kristendoms Umulighed; den skal stride mod Naturvidenskab, Filosofi, Historie, ja mod al Fornuft og Videnskab. De fremfører saa mange Beviser derfor, at det halve Jøns at maatte være nok, og dog fortæller de det med stort Præm, hvor Gang de finder en ny Grund til at fornegle; om de end har 98 Grunde, glæder de sig alligevel, naar de finder den 99de. Dorfor kommer denne Utroelighed? Jo, Bantroen bliver aldrig vis i sin Sag, saalange der er Tegn til, at Kristus lever i Menigheden. Indtil den Dag oprinder, og det sker aldrig, da kristi Disciple ser sig bebrøge af ham, som lovede at være med dem alle Dage indtil Verdens Ende, maa Bantroens Forhængere stræve med at samle Beviser, som de mener skal tilnærmelse de kristnes Tro. Saa lange der er Kristentro i Verden, hvorefter Britanternes i Kastløshed. Det vilde i Sandhed heller ikke være godt for os, om det var anderledes. Thi fornaade ikke Troen længere at egge Bantroen til Modstand, vilde det være et Vidnesbyrd om, at Herren ikke længere havde nogen Menighed i Verden, som vidnede saa sterkt, at dens Vidnesbyrd gik ind i Samvittighederne.

Pacific Herald

Kristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

Redaktør: Pastor O. J. Ordal.
912 So. 17th St., Tacoma, Wash.
Phone Main 4270.

Allt vedrørende Redaktionen af Pacific Herald maas heretter sendes til Pastor O. J. Ordal.

Bladet koster

For Aaret \$.75
For Aaret til Canada 1.00
For Aaret til Norge 1.00

Adresse: Parkland, Washington.

Betaling for Bladet bedes sendt til "Pacific Herald," Parkland, Wash.

Ryheder til Herald maas sendes saa tidlig i Ugen at de rækker hertil senest Tirsdag. Ryheder som kommer senere kan ikke komme i Bladet den Uge.

Derfor Abonnenterne ikke faar Bladet regelmæssig, og derfor ikke Gatoen paa Adresselappen er korrekt, bedes de underrette os, saa at vi kan rette derpaa.

Abonnenter maas vente to Uger paa—

Adressforandring.
Skrivering paa den "røde Pap" og Begjering om at stanse Bladet.
Ligeledes tager det to Uger førend en ny Abonnent kan faa Bladet.
Naar Adressforandring forlanges, behøves at opgives ogsaa den gamle Adresse.

For at undgaa Misforstaaelse og Forvirring bedes Abonnenterne venligst om at indsende sin Kontingent i Forskud

Alle Hytteblade bedes venligst om at sende Bladene til 912 So. 17th St., Tacoma, Wash.

Arbeid vedholdende. Nut Veligheden. Undgaa Gjæld og hold Orden!

Guds Ord og Vilje skal være Prævenstenen for alle vore Tanker, Ord og Handlinger, og med dette for Pibet vi prøve alt og vælge det gode. Samvittigheden skal være vor Begjæring, besat med det guddommelige Ords Lodder, og efter dette maas vi tage alt ind og give alt ud.

Til de mange Venner som ihuskom mig paa min femtiårige Fødsels-

dag med Gaver og paa anden Maade siger jeg herved min hjerteligste Tak. Jeg vilde gjerne saa trykke enhver Gaand; men da det ikke kan ske vil jeg bede den kjære Herald bringe denne min Tak til Eder alle baade fjern og nær. Det var mig en stor Glæde saaledes at blive ihuskommet af Eder. Maas den kjære Gud lønne Eder alle.

Eders hengivne Søster,
Mrs. L. C. Foss.

Til Distriktets Prester og Menigheder.

Den første November skal vore Missionsprester betales for andet Kvartal. Endnu staar vi i Gjæld for næsten hele det første Kvartal. Nu, kjære Brødre, maas vi tage fat for Alvor. Ingen af os vil, at vore Missionsprester skal behandles hensynsløst og heiksløst. Havde ikke vor Kasserer fortruffet dem af sine egne Midler, vilde det have seet helt ud. Lad os nu tage fat langs hele Linien, saa vil alt ordne sig i kort Tid. Men nu laases ikke Udsættelse.

Sermed være denne vigtige Sag med alt Alvor lagt paa enhver Sjerte. Maas Gud, som paa saa mange Maader rigelig har velsignet os ogsaa hjælpe os til at blive en Belsjælsse.

Eders Medarbejder i Herren,
L. C. Foss.

Professorens Hus.

Professorens Hus er Rammet paa den nye Fortælling, som Pacific Herald vil byde sine Lesere. Denne Fortælling er hund og kristelig. Den er ogsaa interessant. Vi har læst den med stor Interesse. Vi haaber derfor, at Familjerne her og der vil finde det Umagen værd at læse den. Den egner sig fortræffelig til at læses høit for hele Familien. Fortællingen sendes ud i det Haab, at den naadige og barmhjertige Gud vil velsigne den for mange af Herolds Lesere.

Vor Tid er jo en løselig Tid. Alle folk læser mere eller mindre. Men hvorledes lader det sig gøre, god, hund, kristelig Læsning i Medtænkning til, hvad vor Tid byder i Form af Fortællinger o. l.

Vi haaber derfor, at man ikke vil synes, at vi er ubeskedne, om vi nu mener, at Herald kan hjælpe lidt, idet den hver Uge blandt andet byder sine Lesere en længere Fortælling. Familien kan læse den med god Samvittighed. Dens Indflydelse for vi haaber vil være til det gode.

Guis Fortællingen læses paa ret Maade, vil den hjælpe til at vise Læ-

serne, at Gud er naadig og god midt i sin Retfærdighed og Hellighed. Herved være "Professorens Hus" Leserne paa det bedste anbefalet.

Bekjendtgørelse.

Herved indbydes til et kristelig Samtalemøde i Camano Kirke Onsdag den 22de Oktober, Kl. 10:30. Man medbringe kastet dinner. Samtaleemne Kol. 3. 16: "Lader Kristi Ord os rigelig blønde eder." Vær hjertelig velkommen fra Nabo-menighederne.

M. A. Christensen,
Menighedens Præs.

Hjertelig Tak. Mrs. Gunder Johnson med Familie anser herved at frendvære sin hjertelige Tak til alle dem, som under vor kjære Datters og Søsters Sygdom og Død har vist sin Deltagelse. Særlig takkes Past. Darrstad for de mange Sugebesøg og de Kristens Ord ved Baaren. Til Mrs. Lunde, Mrs. Magli og Mrs. Jørgensen siges hjertelig Tak for al deres Hjælp ved Engelaet.

Til Prester og Menigheder i Pacific Distrikt.

Herved følger Ulligningen for det nye Aarsbudget. Da Anslaget er som bedes alle om at gjøre sit bedste for at Pengene kan komme ind straks. Vi har ikke lade vore Missionsprester lide Nød. De maas faa den meget tarvelige Løn de har til gode til rette Tid. Sidste Kvartal maatte vi laane Pengene. Hjære Medskrivne, dette bør ikke gjenfåge sig. Gjør nu alle eders bedste og gjør det straks. Vi er fornøjede om at naare vore Prester og Menigheder saar vi de hvorledes det staar til at hjælpe vil komme straks i Form af rigelige Bidrag.

Past. Paalson	\$200.00
Past. Bakkerud	25.00
Past. Bergum	25.00
Past. Bergesen	175.00
Past. Blakkau	100.00
Past. Borge	50.00
Past. Borup	25.00
Past. Brechik	25.00
Past. Christensen	300.00
Past. Eger	50.00
Past. Fosmark	25.00
Past. Gransberg	50.00
Past. Dagoes	40.00
Past. Dorstad	200.00
Past. Deindahl	200.00
Past. Dellefien	50.00
Past. Dendrissen	100.00
Past. Johansen	50.00
Past. Lane	175.00
Past. Ordal	175.00
Past. Rette	125.00
Past. Nordgaard	175.00

Past. Bederfen	40.00
Past. S. A. Frens	40.00
Past. D. A. Frens	60.00
Past. Rosmussen	125.00
Past. Sandmel	35.00
Past. Skonhoyd	150.00
Past. Stensrud	175.00
Past. Stub	175.00
Past. Thorpe	30.00
Past. White	200.00
Past. Kavier	25.00
Dakland engelske Mgd.	25.00
Paa Missionskomiteens Vegne, S. A. Stub.	

Fra Vort Virkefelt.

Tacoma, Wash.

Gudsstjeneste med Aftergang paa Engelsk førstkommande Søndag Formiddag i Vor Frelseres Kirke, So. 3 og 17th Street. Gudsstjenesten begynder klokken 10:30. Gudsstjeneste paa Norsk om Aftenen Kl. 8.

Den 10de Oktober blev Mrs. Anna E. Thompson, 3582 East Howe Street, jordfæstet paa Tacoma Cemetery. Hun døde den 7de. Hun var 35 Aar gammel. Hun efterlader sig foruden sin Mand tre Barn. Gud trøste de sørgende efterladte.

Tirsdag Aften den 14de Oktober fejredes Bryllup hos Mr. og Mrs. Coleman, 819 So. Prospect Street, da blev nemlig vor velkendte og geniale Ben George S. Johnson, Parkland, Wash., og Miss Wogda Rife eglaviet. Brudgommen er velkendt i vide Kredse. Han er Direktør af Nordmandenes Sangforening. Bruden boede i sin Tid i Granite Falls, Minn. Hun er født i Norge, medens Brudgommen er født i Minnesota. De nygifte skal bosætte sig i Tacoma ikke langt fra Vor Frelseres Kirke, hvor de vil blive flittige Tilhørere. Herald anser dem et langt og lykkelig Samliv. Mr. og Mrs. E. Jørgensen var Vidner.

Kvindeforeningen i Vor Frelseres Menighed skal møde den 23de Oktober i Kirkens Forsamlingslokale. Forlinder er Mrs. E. S. Miller og Mrs. Anndt Langlow.

Ungdomsföreningen Luther Guild møder Torsdag Aften den 16de Oktober i Kirkens Forsamlingslokale.

Ungdomsföreningen "Concordia" møder Torsdag den 23de Oktober i samme Sted. Klokken 8 om Aftenen. Ungdom indbydes paa det hjerteligste til Møderne.

Kirkeforet i Vor Frelseres Menig-

bed møder fra nu af hver Onsdag Aften istedetfor som før Fredag Aften.

Syd Tacoma.

Gudstjeneste i kirken paa Warner og 62. St. Søndag Form. Kl. 11. Søndagskole Kl. 10.

Vest Tacoma.

Gudstjeneste Kl. 3 Eftm. i Kalfnefs Hjem, 1615 No. 16th St. Søndagskole sammesteds.

Oakla, Wash.

I Menighedsnæde sidste Søndag stemte Menigheden enstemmig for Majoritetsbeslutningen i Foreningssagen. Begge Beslutninger blev oplæste.

O. S.

Parland, Wash.

Prof. og Mrs. Frostning havde Besøg forrige Søndag af Clara og Sadie Britton fra Seattle.

Lena Larsen ved P. L. N. havde Besøg af sin Søster Søndag.

Mrs. Agnes Hougens Mor og Broren Bernard var herude Søndag.

Prof. J. Kavier prædilede her forrige Søndag; om Aftenen talte Past. Garstad over Besøjerne for Skriftens Autentisitet.

Forrige Onsdag holdt „The Old Settlers Reunion“ og Washington State Historical Society en Fæst her i Anledning af 60 Aarsdagen for Indflytterfolkets Komme til Bestiften. En Bauta, med passende Indskrift blev sat ned ikke langt fra Mahans Hjem, omtrent halvanden Mil sydost for Parland. Da dette var gjort samlede hele Selskabet med sine Madkarve i Gymnastiksalen for at indtage Middag. Senere holdtes en Kæffe Taler i Anledning af Dagen.

Der er nu 87 Elever ved Akademi.

Et blandedt Kor paa 40 Medlemmer under Prof. Drottings Ledelse holder nu paa med at indøve „Italia“ fra Donizettis „Lucrecia.“

Et Damekor paa 25 Stemmer er organiseret og skal begynde at indøve Johan Strauvs' „By the Beautiful blue Danube.“ De fleste af Piernerne som tilhører dette Kor er og

faa Medlemmer af det blandede Kor.

Et Rusifikorps paa 25 Medlemmer er organiseret, af hvilke 16 er nok saa flinke Spillere. De øvrige faa extra Undervisning saa de snart vil blive i Stand til at gde fuld Tjeneste.

En Debatsforening er alt i Gang under Ledelse af Prof. Gordon. Den møder hver Fredag Aften.

Yuccum, Akademets største literære Forening, vil snart være i fuld Virksomhed.

Det nye Gymnastiklokale er i stadig Brug, haade for svensk Gymnastik og for Løbe i Vasket Ball.

Gaver til Parland Barnehjem.

Ved Prof. R. J. Song fra Mr. og Mrs. Robert Johnson \$5.00.

Proct Johnson, \$2.00.

Thos. C. Thompson, \$5.00.

Ved Past. A. D. White fra Mrs. Morris Johnson, 50c.

Mrs. Anton Anderson, \$5.00.

Mr. D. O. Mindal, \$5.00.

Ved S. B. Gustvedt fra Past. Dolven, \$1.25; Past. Solum, \$8.00.

Ved Mrs. John Braaten fra Missionsforeningen So. Bellingham, \$10.00.

Ved Past. Geo. C. Vane fra Mrs. E. Jacobson, \$1.00.

Mrs. Jørgensen, 2 „Kampers“; Mrs. N. C. Johnson, en Del Klæder; Little Girls' Society, Tacoma, 1 Kvilt; Mrs. T. Larsen, 2 Kvilter; Mrs. Olaf Anderson, en Del Klæder; Mrs. Edwin Olson, 2 Par Strømper; Mrs. Lundberg, en Del Klæder og Sto; Mrs. Hans Varion, 5 Par Strømper; Mrs. Kirkebo, en Del Klæder.

O. S. Nabeeg.

Astoria, Ore.

Paa Menighedsnæde den 2den Oktober besluttede Menigheden at gi Past. Reite en fer Maaneders Ferie. Past. og Mrs. Reite vil reise til California en Gang i næste Uge. Til at overtage Beskyttelsen af Menigheden for fer Maaneder blev Past. C. C. Ottesen kaldt og han tilflytter hertil i disse Dage med Familie.

Lørdagsaften den 1de Oktober overraskede Menigheden og dens Benner Past. og Mrs. Reite. Dr. Adolf Hauke var Tolsmand og i saa velvalgte Ord talte han den store Forsamlings Densigt og overrakte Pastoren en Pengegave paa noget over \$100. Det skulde være, sa han, et Udtryk paa den Agtelse Menig-

heden har for sine Prestefolk og ligeledes en Hjælp naar de skal reise bort for en Tid. Et interessant Program blev udført. Past. Reite talte for de gjentagne Besøjer de havde faaet i disse Aar paa Menighedens og Benners Agtelse og haabede at det gode Forhold maatte vedblive for Fremtiden. Derpaa blev den store Forsamling beværtet af Kvindeforeningen og en ret hyggelig Aften tilbragtes der længe vil mindes.

Weldriveren William Brown.

William Brown, en fattig Weldriver i London, hørte en Prædiken om Hedningernes Glendighed. Da han kom hjem, sagde han til sin Mor: „Mor, hvad skal vi gøre for Hedningerne?“ Moderen vidste ikke, hva dde skulde gøre; de var for fattige til, at de havde noget at give.

William fandt dog paa Naad, han tog fra nu af 2 Gange hver Dag til Byen, den ene Gang for Hedningerne, den anden for sin Mor og sig selv. — Dette krævede af ham, at han afholdt sig fra alle Adspredelser; undertiden, naar han kom anden Gang til Byen, vilde Folkene ikke kende ham, og han raabte da: „Køb Sand for Hedningernes Skuld!“

Sans Wifel kunde dog ikke holde ud til dette dobbelte Arbejde, og han maatte derfor indskrænke sin Tur for Hedningerne til et Par Gange om Ugen. Dog kunde han efter et Aars Forløb ved et Missionsnæde overlevere til Missionæren en Kasse fuld af Penge og Skillinge. Han gjorde det med Ledene: „Vi vilde ogsaa gjerne gøre noget for Hedningerne.“ Missionæren spurgte, hvem de øvrige Givere var, forat han kunde anføre Navnene paa Gævelisten: „Perionerne er,“ svarede Weldriveren, idet han pegede paa sit Wifel, „min Kænn der og jeg, William Brown.“

Efter at have endt Mødet fremviste Missionæren Kassen for Forsamlingen og fortalte, hvad William havde gjort for Herrens Sag. — En rig Kjøbmand, som hvert Aar plejede at give 100 Pund eller mere til Sedningemissionen, løste sig trussen og sagde, da han forlod Mødet: „Denne har gjort mere end alle vi andre.“

Det kunde maasse være, at flere maatte sige dette — hvor skulde ikke Herrens Sag gaa frem, naar hoer gjorde, hvad han kunde. Er du et troende, bedende Kænnise, saa vil du ogsaa tænke: „Den Mand har

gjort mere end det — han har bedet.“

Veder du da for Hedningernes Hælle, lever du med den Gjerning, som Herren vilde, at du skal læse med den?

31!

I Skottlands Fjerde lægger en Sjæl sine Eg paa de hvide Bunker af de stulle Fjeldskrenter, og Gaene, som høres meget og har stor Værdi, bliver afhentede af driftige Mand under Vinsjare. De lader sig sire ned ad den skinnende bratte Fjeldsø og ved et Dong, som er klistret oven til, og sminger sig derpaa hid og did, indtil de finder et Sted til at sætte Foden paa. En Eggelamler var lykkelig naaet saa langt, da Touget gled ham ud af Sønderne, og han stod der liden paa Fjeldsponten! En forfærdelig Stilling: dog ham det stulle Fjeld, foran ham den gabende Afgrund! Da bemærkede han, at Tougets Svingninger endnu bragte det nu og da i hans Nærhed, men da de stødte blev fjernere, maatte Touget stedsse fjærne sig fra ham. Han forstod, at hvert Sekund, som gik forbi, var Skæbningsangert. I et Nu fatter han sin Beslutning, anbefaler sin Sjæl til Gud og gjør et Spring ud mod Touget, som han griber, og er reddet!

Dette skal vise dig, hvad Ordet „N“ betyder: Endnu er det Raadens Tid, men den er maasse snart udløben. Reglet staar paa Spil, saa grib da den reddende Hjærkligheds Toug, førend det er forsilde!

I Alexandria boede i gamle Dage en Mand ved Navn Leonidas. Han var Læger og — hvad der var sjældent paa den Tid — en alvorlig kristen. Han havde en ædel Døster og søv Barn. Det ældste Barn, en Gut paa ti Aar, bringer ihv hans Naderherte til at banke af Klæde. Det er Aften. Si træder ind i Leonidas's Hus. Gutten sover, men Naderen er endnu oppe. Han nærmer sig sagte Guttens Seng og lægger sig paa Knæ foran for at befrugte det sovende Barn. Saa viler han sig og kysker det med Ærbødighed, derved reiser han sig.

„Gvad gjør du?“ siger Moderen til ham: „hvorfør kysker du bort Barnet paa Trystel?“

Naderen svarer:

„Fordi det er et Tempel, hvori den Helligaand bereder sig en Bolig.“

Dette Barn blev Kirkeskolen Drigenes.

Tacoma's eneste norske Klædeforretning anbefaler vort store Udvalg af skræddersyede Herreklæder, Overfrakter og Regnfrakter

Bare tre Priser: \$15, \$20, \$25

Avlæg os et Besøg og se de gode Klæder vi sælger til denne Pris.

Drummers' Sample Suit House

L. A. Jetland, Bestyrer
1340 Pacific Ave. Tacoma

Evangeliet er en Guds Straff til Salingsjærelse.

(Rom. 1. 16.)

For en Tid siden holdt en Dame et Foredrag for en stor Forsamling i en By i England. I sit Foredrag som delvis var rettet mod kristendommen, sagde hun, at Evangeliet eller Læren om Jesus Kristus blot var en Fabel.

En af Tilhørerne, en Arbejder, spurgt Damen, om det var ham tilladt at gøre hende et Spørgsmaal. Da dette blev ham tilladt, sagde han: "For tredive Aar siden var jeg en Forbandede for denne Stad. Enkter der havde nogen Hælfelse for mig, gik ud af min Vej. Jeg foretogte iblandt at forbedre mig selv, men det gik ikke. Jeg var ikke helbredt i Høllens Hænder, var flere Gange blevet straffet, men intet hjalp. Afholdelserne foretogte med mig flere Gange og til mig til at underskrive Afholdelselset; men jeg bød det ligesom ofte. De sagde til mig: 'Det tjener til indet at arbejde med ham.' Jeg blev ført i Fængsel, og Rangsogtjeneren forsøgte at lede mig på bedre Vej, men all til ingen Nytte, jeg blev værre og værre.

De siger, at Evangeliet er en Fabel; men efterat jeg selv havde foretaget, efterat Hølliet havde foretaget, Afholdelserne, Fængsel og Rangsogtjeneren forsøgte havde foretaget at forbedre mig, herte jeg Evangeliet og lod Jesus tage mig under sin Behandling. Han rerte mit Hjerte og gjorde mig til et nyt Væsen. Nu er jeg Medlem af en kristen Menighed. Leder for en Søndagsskole m. m. Mit Spørgsmaal er nu: hvorat kommer det, at Evangeliet er Hælfelse end alt andet tilkomme?"

Foredragsholderessen forblev tavs. "Nei," udbød han, "man har hørd man vil, men Evangeliet er en Guds Kraft til Salingsjærelse for hver den, som tror." (Rom. 1. 16.)

Egenskærligheden er ligesom et Forstærkelsesglas. Ser man fra den ene Side, som forstærker det til

enlig Aeilene hos Andet; ser man fra den anden Side, som forstærker det til, nemlig vore egne Sænder og Mangler.

Prædicationsbud.

Den, som inden 1. November 1913 sender os 12 nye Abonnenter paa Herald, vil som Præmie faa et pragtfuldt amerikansk eller norsk Flag. Flaget, der er 8 Fod langt og 5 Fod bredt, er færdigt af godt, stærkt Løv, (cotton batting), med faste Skulprer, som taaler baade Sol og Regn. I Hænderen følger det for \$2.00 til \$3.50. Høiudeforeninger, Magdonsforeninger eller andre Organisationer, der sender et uaffert og uarbejdet Flag for kristelige Høiudninger, burde benytte sig af dette særdeles liberale Tilbud. Send alle Bestillinger til "Pacific Herald," Parkland, Wash.

THE MUSICAL DEPARTMENT OF THE PACIFIC LUTHERAN ACADEMY.

The Pacific Lutheran Academy recognizes the great importance of music as a means of culture and refinement, and aims to furnish high-grade instruction at a very moderate price.

This department furnishes special courses in piano, singing, history of music and theory and harmony.

The course in piano includes:

1. Primary Grade.
2. Intermediate Grade.
3. Advanced Grade.
4. Teacher's Certificate Class and the Graduating Class.

This course is under the supervision of Miss Theodora Alfson, a graduate of the Chicago Conservatory of Music.

Miss Alfson has had eight years of experience as a teacher in schools and is especially qualified to teach advanced pupils.

The Band, Orchestra and Chorus will be conducted by T. M. Dentling.

Mr. Dentling has had a wide experience both in professional and amateur bands as well as choruses. It is safe to say that the school will produce exceptional musical organizations during the present year.

The plan is to render several programs and if possible complete the season by making a concert tour.

The class in singing will furnish material for the choruses.

Instruction in Band, Orchestra and Chorus work is FREE.

PIANO TUTORING—Single lessons \$1.50, 12 weeks (1 lesson per week) \$15.00.

PACIFIC DISTRICTS PASTER.

Asberg, O. H., Kasserer for Parkland Barnshjem, Parkland, Wash.
Bjalsen, H. E., Silvana, Wash.
Bergesen, H. E., 1727 W. 26th St., Seattle, Wash.
Birkness, L., Box 175, Rockford, Wash.
Jørgen, E. E., 823 Athens Ave., Oakland, Cal. Tel. Oak 4256.
Borge, Rev. Olof, 1535 11th Ave. E., Vancouver, B. C.

Borup, P., Cor. A & Pratt St., Burka, Brevig, T. L., Teller, Alaska.
Brevik, G. L., Genesee, Ida., Route 1, Box 29.

Christensen, M. A., Stanwood, Wash.
Eger, Rev. O., 4024 Wallingford Ave., Seattle, Phone North 2923.
Fosmark, C. M., Coeur d'Alene, Idaho.
Foss, L. C., 1910 Franklin Ave., Seattle, Wash.

Grubberg, O., 1894 Howard St., San Francisco, Cal.

Hanson, G. A., Potlatch, Ida.
Harstad, H., Parkland, Wash.
Phone 7884-3-3.

Hellebust, G. C., 819 No 2nd St., No. Yakima, Wash.

Hendrickson, Geo. O., 425 E. 10th St., Portland, Ore.

Inge, O., Pt. Madison, Wa.
Houg, N. J., Prof., Parkland, Wash.

Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.
Lang, Geo. O., 1464 Iron St., Bellingham, Wash.

Mikkelsen, A., Prof., 706 N. Anderson St., Ellensburg, Wash.

Nests, Th. P., 417-29th St., Astoria, Oregon.

Norgaard, C. H., 230 Lombard Ave., Everett, Wash.

Randall, A., 1215 16th Ave., Spokane, Wash.

Stensrud, E. M., 2455 Howard St., San Francisco, Cal.

Stenbock, M., Box 14, Lawrence, Wa.
Steb, H. A., 1215 Thomas St., Seattle, Wash.

Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.
Thorpe, B. O., Marshfield, Ore.

Xavier, J. U., Prof., Parkland, Wash.
Xavier, N. P., Parkland, Wash.

White, A. O., Silverton, Oregon.

Larsen, P. T., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.
Leknes, Andrew L., Kasserer for indremissionen i Pacific Distrikt, Stanwood, Wash.

Legre, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, 1016 Champton St. Bellingham, Wa.

Ordal, O. J., 912 So. 17th St., Tacoma, Wash. Tel. Main 4270.

Otteson, O. C., Portland, Ore.
Pedersen, Rev. N., 1207 Stevenson Ave., Pasadena, Cal.

Pross, O. J. H., 2619 Paloma Ave., Los Angeles, Cal.
Rasmussen, L., Burlington, Wash.

TIL LAND SOGERE.

Jeg har en lang Liste af Færdige Land til salg i Partier fra 5 til 400 Acres baade opdyrket og urdykket. Jeg har Frugtmarker, Dairy Farmer, Urie Farmer og Stock Farmer, til laveste Market Priser. Det vil være til Fordel for dere at korrespondere med mig enten de vil købe, bytte eller sælge Land, eller laane eller udlaane Penge.

HANS E. KNATVOLD

222 President Bldg. Tacoma

The Stephen Home.

Naar Du kommer til Portland, Ore., tag ind paa The Stephen Home (det gamle hjem for unge Børn.) Børn, billige Brevbrev for Rejsende. 291 1-2 Grand Ave., en Block fra Gaitherne.

Luthersk Bokmission, Bergen, Norge, uddeler gratis Andagtsbøger, kristelige Fortællinger og Bøger. I alt uddelt 1,500,000. Vær med og delta i Arbejdet.

DO IT RIGHT

That is the only way, the best way to do anything PRINTING UP-TO-DATE Stationery, office supplies, anything in printing. Our prices are reasonable too. Try us.

D. W. COOPER

Phone 127 Tacoma Theatre Bldg

Wear

FASHION CRAFT CLOTHES Fit, Workmanship and Materials Guaranteed Tailors to Men and Women FASHION CRAFT TAILORS H. O. Haugen, Pres. 708 Pacific Ave. Tacoma

KACHLEIN

GRADUATE OPTICIAN

506 C Street

Eyes Examined

23 Years in Tacoma

Main 7959 Ind. 2504

Dr. Torland

Uddannet ved Kræalis Universitet

201-2-3-4 Eitel Bldg.

(N. W. Cor. 2nd & Pike)

SEATTLE

Kontortid: 10-12, 2-4, 7-8

Privat Telephone

Sunset East 6815

Det Norske Emigranthjem.

45 Whitehall St., New York.

Naar man kommer fra Vesten, mødes man gjerne af en hel Del "runners," som udgiver sig for Dampskibsliniens Agenter. Men Dampskibsliniens Agenter møder aldrig sine Passagerer ved Stationen her. Om man vil tage ind paa Hjemmet, bør man helst telefonere til os fra Stationen og vente der til vort Ombud kommer. Tel. 5351 Broad. Ellers tager man fra de fleste Stationer med Belt Line til Husets Dør. Fra New York Central Depot tager man Subway til South Ferry. Fra Pennsylvania Depot 8th Ave. car til Døren

Ben Olsen Co.
 Plumbing
 and Heating
 Main 392—A 2392
 1190 Commerce Street
 Tacoma Wash.

Phone 6
CARL O. KITILSEN
 Successor to
 Calhoun, Denny & Ewing
 Real Estate, Insurance, Bonds
 and Loans.
 219 East Yakima Ave.
 North Yakima, Wn.
 Correspondence solicited in
 English and Norwegian.

Phone Main 2233
PETERSON
 PHOTOGRAPHER
 Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
 903 Tacoma Avenue

Luther College
 En kristelig Skole for gutter.
 Firaarigt College Kurset
 Firaarigt Preparatory Kurset
 Erfarne Lærere — Grundig Undervisning — Samvittighedsfuld Aflysn — Sund Velggenhed — Gode Bekvæmligheder — Billigt Ophold. Graduerter fra anerkendte Akademier og High Schools optages i College Department, faar fri Tuitio, kan indhente hvad de mangler i Norsk og Latin. — Kaledning til Undervisning i Sang og Musik, Bookkeeping, Shorthand og Type-writing. — Send efter Katalog med nærmere Oplysninger og Betingelser
 C. A. Breus, Bestyrer
 Decorah, Iowa.

PARKLAND MEAT MARKET
 H. Berger, Proprietor
 Dealer in
 Fresh, Salt and Smoked Meats
 Live Stock of All Kinds
 Bought and Sold
 Phone Main 7843—R3

Etet dem font avertiserer i Herald.

SCANDINAVIAN AMERICAN BANK
 OF TACOMA
 ASSETS OVER
TO MILLIONER DOLLARS
 11th & Pacific
 4 Procents aarlig Rente
 Ligger vi til Spareindskud to Gange om Aaret
 Begynd nu med \$1.00 eller mere.
 J. E. Chilberg, Pres.; W. H. Pringle, V.-Pres.; G. Lindberg, V.-Pres.; E. C. Johnson, Cashier; H. Berg, Ass't Cashier; J. F. Visell, Ernest Lister, Geo. G. Williamson, Directors.

The Pacific Lutheran Academy
 AND
Business College
 Høstterminen ved Akademiet begynder den 23de September. Skriv efter Skolens Katalog.

 Located in one of Tacoma's most beautiful suburbs; Modern Equipment; Steam Heat; Electric Light, Large Campus; Excellent Opportunity for Outdoor Exercise; New Gymnasium
 Offers thorough instruction, under efficient and experienced teachers, in all Common, High School, Normal, and Commercial Branches, and Music.
 Prepares Thoroughly, and in the shortest time possible, for College, for Business, for Teaching, for the Civil Service and for Citizenship.
 Eight Courses, suitable classes for all. Special classes for Foreigners. No entrance examinations.
 Expenses Low: Tuition, Room, Board and Washing for nine months \$150.00, eighteen weeks \$95.00, nine weeks \$50.00.
 Send for catalogue.
 Address: N. J. HONG, Principal
 Parkland, Wn.

Norsk Begravelser Bureau
P. Oscar Storlie
 Udvalgte Betjening til rimelige Priser.
 Enthalmer og Damaassistent
 Telefon: Main 1122 So. Tacoma

Lien's Pharmacy
 Skandinavisk Apothek.
 Ole B. Lien. Harry B. Selvig
 DRUGS, CHEMICALS,
 TOILET ARTICLES,
 Recepter udfyldes omgættelig
 M. 7314 1102 Tacoma Ave

DRS. DOEBBER & BLODGETT
 DENTISTS
 1156 Pacific Avenue Room 206
 Tel. Main 4551
 Tacoma Wash

Berglund Bros.
 Kaffehus
 Beste Sort Kaffe i Byen med Fløde, Sukker og Kager for
bare 5 Cents
 1305 Commerce St. Tacoma

C. O. Lynn Co.
 Skandinavisk Begravelserbureau
 910-912 Syd Tacoma Ave.
 Tacoma, Wash.
 Main 7745 A-4745

Steamship Agency
 Biletter paa alle første Klasse Linier
VISELL & EKBERG
 1321 Pacific Ave.

John Holleque W. R. Thomas
PARKLAND MERCANTILE COMPANY
 Gen'l Merchandise, Groceries, Hardware, Hay, Grain, Feed
 Main 7483-J3 Parkland, Wn.

S. T. LARSEN PHARMACY
 17th and Tacoma Ave.
 DRUGS, CHEMICALS AND TOILET SUPPLIES
 Prescriptions a specialty
 We import our Cod Liver Oil direct from Norway
 Phone Main 504 Tacoma, Wn.

Phone Main 7220
CARL B. HALLS
 Norsk Advokat
 408 Lyon Building
 Third & James Seattle, Wn.

St. Johns House.
 Furnished Rooms, single and for Housekeeping. Reasonable Prices.
 T. K. SKOV, Propr.
 1020 1-2 So. Tacoma Avenue
 Phone Main 2565

Anthony M. Arntson
 NORSE ADVOKAT
 614-5-6 Fidelity Bldg.
 Phone Main 6305
 Tacoma Wash.

JNO. W. ARCTANDER & C. JACOBSEN
 NORSE ADVOKATER
 501-5 Lyon Bldg. Seattle

DR. J. L. RYNNING
 Norsk Læge
 French Block, 13th and Pacific Av.
 Kontor Tider—2 til 4 Efter. Om Søndagene Ispise Aftale
 Mn. 7471 Res. Mn. 7886 J-1
 Tacoma Wash.

Dr. C. Quevli
 Behandler Sygdomme i Øren, Næse, Hals og Bryst.
 Kontortid Kl. 1—5 e. m.
 Mandag, Onsdag og Lørdag ogsaa Kl. 7—8 e. m.
 Kontor: 1618 Realty Bldg.

DR. HYSLIN
 Office 1291-5 Fidelity Bldg.
 Hours—11 to 12 A. M. 5 to 4 P. M.
 Evenings 7:30 to 8:30
 Sundays 10 to 11 A. M.
 Phone Main 489
 Residence 924 No. 1 St. Main Ten House calls made preferably outside of office hours.

J. W. RAWLINGS, D. D. S.
H. D. RAWLINGS, D. D. S.
A. K. STEBBINS, D. D. S.
 Tandlæger
 507 Realty Bldg.
 Telephone Main 5198
 Tacoma, Wash.

Virningen af et Haderbor.

En svensk Præst (af døde Provst Scharian i Lund) blev en Gang kaldt hen til en Fange for at berede ham til Døden. Fangen syntes kold og haard, adspredt og forvirret og saaledes lidet modtagelig for Guds Ord. Præsten spurgte ham: „Kan du læse?“ „Nei,“ var svaret. „Kan du et eller andet Bibelsprog udenad, som du maasse har lært i din Barndom?“ Svare: „Nei, jeg kan intet, har intet lært.“ „Kan du heller ingen Bøn udenad?“ „Nei, Haderbor kan jeg.“ „Lad mig høre det.“ — Fangen fremtog det ganske ligegyldigt, som om han hverken tænkte eller søgte det allernærmste derved. Præsten begyndte derpaa at beskrive Haderen i Himmelen for ham, hans Hæderlighed til os i Kristus, hans Ravn, hans Rige, hans store og herlige Gjerninger m. m. Siden talte han saa stærkt og indtrængende til hans Hjerter, som han kunde, viste ham, hvor langt han havde forvillet sig fra ham, den troende himmelske Hader, og hvor villig Gud er til atter at tage mod Snderen, naar den kommer til ham med angerfuldt Sind og i Troens inderligste Bøn antaader ham om Raade og Forladelse. Derefter lod Præsten ham endnu en Gang læse Herrens Bøn. Guds Mand beklagede Ordet og besørgede Fanges Hjerter, saa at det var for ham, som om det var første Gang i sit Liv, han havde hørt eller lært dette Guds Ord. Han erkendte sine Snder, vendte om som den forlorne Søn til den himmelske Hader, tilgav sig sine Sunders Forladelse og gik Døden imøde med Guds Fæd i Hertet.

I Kratstoven.

En ung, lystig engelsk Officer i Indien var engang paa Jegerjagt med to Kamrater og havde tilbragt den hele Dag paa den Waade. Indad Aften kom han fra sine Kamrater, uden at det var ham umulig at finde dem igjen. Han hørte af sin Kasse flere Gange for at vække Opmærksomhed og søgte paa enhver Waade at finde ud igien, men forgæves. Han indsoo snart sin farefulde Stilling, men besatte sig at følge sit Blod saa burt som muligt. Ratten nærmede sig med stærke Skridt, og han bestemte sig til at flutte op i et Træ for at søge Beskyttelse mod de vilde Dyr. Men før han steg op i Træet tænkte han at han vilde bede Gud om Hjælp endstundt det var flere Aar siden han havde læst i Bøn. Den unge Mand gientog en Bøn, som han havde lært i sin Barndom, indtil han kom til de Ord: „Forlad mig alle

mine Snder for Jesu Kristi Skuld.“ I det Øieblik stod for hans Erindring den hele lange Række af Snder, han havde begaaet, alt det onde, han havde sagt og gjort, som tilbage i hans Tanker og som trykkende som en tung Byrde paa hans Samvittighed. Den farefulde Stilling, hvori han befandt sig, Bevissheden om, at han i den jelsomme Nat kunde gaa en rædselsfuld Død imøde, tilligemed Erindringen om tidligere Foranstaltninger fra Himmelen, bidrog altsammen hos ham til en stærk Kærlighed af Snd og bragte ham til at søge Forladelse hos Gud. Han gientog denne Bøn hastladelig. „Forlad mig alle mine Snder for Jesu Kristi Skuld.“ Han reiste sig da fra sin knælende Stilling og saa, at det var ganske mørkt. Men der var kommet nogle Stråler af Lys og Trøst i hans Hjerter. Efter nogle Minuters Forløb hørte han Lyden af en Kasse, som han besvarede med høje Raab, hvilket hans Kamrater, som var komne for at søge efter ham, hørte. Han blev saaledes frelst fra Jæren. Men han vendte tilbage fra sit Træ som anden Mand, og blev senere en oprigtig Kristen.

Drunkenskab.

Hjaldriet har ved lang Bane ligesom vundet Dødd haade hos unge og gamle, saa at det enten agtes for slet ingen eller ialfald kun for en ubetydelig Snd, naat det dog har en hel Sværm af allens Snder i Følge med sig, og med Hette henregnes til de stærke og skrækkeligste Døds-snder. Det fordriver Fregten for Gud af Hertet; det forjager den Helligaand; det forer, eller rettere sagt drukner Ordets adle Snd; det tillader ikke mennesket at komme til Erfertanke, men udelukker alle gudelige Tanker; det holder mennesket i en bestandig Snd og Dus, saa at det ikke kan besinde sig og sige: „Hvad har jeg gjort?“ — Jer. 8, 6. — Det tillader ikke at bede med Andagt; det bortkaster menneskets kostbare Tid, Penge, Vegens- og Sjælskræfter, gjør det rogesløst, vildt, sævt, dumdriftigt, utugtigt, velsigt; det afstedkommer Riv og Strid, Slagmaal, Bred og Brædder; det gjør, at man ikke har Omro for sine egne, men forsonner dem og saaledes bliver værre end en Smitte osv. (1. Tim. 5, 8).

(Scriber.)

Slanger blandt Bøgerne.

En Dætte, som boede i Indien, gik en Dag ind i sit Bibliotek og tog med en Bog fra en Gulde. Just som han tog Bogen, fælte han en ubetydelig Smerte i en Finger, aldeles som naar man stikker sig paa en Naal. Han

tænkte, at han havde været uforfigtig at stille en Snappemaal gennem Bogens Perm; men snart begyndte hans Fingre at hovne, siden hele Armen, saa hele Legemet, og om saa Dage var han Dg. En giftig Slange havde stukket ham.

Nu for Tiden findes der Slanger i mange Bøger. De sidder som Borer paa Bladene af lystige og usædelige Historier og skikkelige Romaner. Mange Mennesker, ja ret ofte ogsaa gamle, læser disse Bøger med Begjærighed. De mærker ikke, hvorledes Giften Draabe for Draabe trænger ind og udbreder sig med stor Hurtighed i Sindet.

Tilfredshed og Utilfredshed.

I et lidet Skrift, som omhandler Glæden i Herren, fortæller en engelsk Præst, blandt andet følgende: For mange Aar siden viede jeg at besøge en meget fattig Enke, som levede i en Sytte af det allernærmeste Slags; den var saa daarlig, at den Mand, som viede Døtten fandt, at han ikke engang kunde forlange Betaling for Leien. Toget var ingenlunde tørt, saa det haade kunde sne og regne ind, og en mere trist og ubygelig Voldig kan man neppe tænke sig, og dog var der Fred og Glæde, som raadede derinde, saa ganske uforstyrret. En Sommerdag kom jeg til Døtten. Noget Træ stod ved Siden af den. Jeg fandt den Gamle fuld af Glæde i Herren, og da jeg spurgte hende, hvorledes hun havde det om Ratten, svarede hun: „Jeg var vagen meget tidlig imorges, da jeg hørte Droslerne svinge i Træerne tænkte jeg, at nu faldet de paa mig, forat jeg skal prise Herren for alle hans Velgjerninger og for hans vidunderlige Gjerninger blandt menneskens Børn. Jeg vil kun sige, at jeg maatte blive stund til at kalde ham, som jeg var, for alt, hvad han har gjort for mig.“

Omtrent ved det samme Tidspunkt besøgte jeg et pragtfuldt Slot, som var omgivet af et delligt Vandfald. Da jeg blev vist omkring i dets rigt udstyrede Gemakker og betragtede Floden, der strømmede forbi, de store Ege- og Cedertæer, som laastede sine Slagger rundt omkring, fik jeg med det samme hørt, at Eierinden af dette pragtfulde Hjem var aldrig glad. Hun havde en Mand, som hun elskede, — hendes Hertes Valg; men hverken hans høje Stilling i Samfundet eller hans Rigdom formaade at bringe hende Glæde og Lykke. Hvad kunde Grundten være?

Et Trøstens Ord i Sjælsnød.

Et Krigsfolk var engang ude paa

en lang Rejse. Undervejs blev Kæft-kommanderende Jg, og det mærkede snart, at det var en forlig Sygdom, han led af. Han selv forstod ogsaa dette, og han begyndte at blive bange hvilket ikke var at undres paa. Han havde nok været en aldeles verdslig Mand, men nu naagnede der Tanker i hans Sjæl, som han før ikke havde kjendt til; thi han var en modig Mand som vist ellers ikke kjendte til Frygt. Han blev angstelig for, hvorledes det skulde gaa ham. Han spurgte nu i sin Sjælsangst, om der var nogen ombord, som havde en Bibel; men forunderlig nok var der ingen, hverken blandt Officererne eller Mandskabet, som havde nogen. Omfider opdagedes det, at en ung Skibsgut havde en. Han var Søn af en Enke, som havde lagt denne Bibel ned i sin Søns Skibskasse, idet han skulde reise, og bedet ham læse deri, saa tidt han kunde. Da nu Officeren fik høre om dette, bad han om, at de vilde sende Gutten til ham med Bibelen, og denne kom da ind i den Sages Luget.

„Kan du læse lidt for mig af denne Bog?“ spurgte Officeren. „Ja,“ han skulde forsøge. Saa slog han da op i Johannes Evangelium og begyndte at læse det tredje Kapitels 16de Vers: „Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn, den enbaarne, paa det at hver den som tror paa ham ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.“

„Læs det op igjen“, bad Officeren, og han hørte efter som om han vilde bruge hvert Ord. Atter og atter maatte dette Vers gientoges for ham. Det var de Ord, som først bragte Lys i hans Sjæl og Trøst i hans Hjerter.

En Præst i Würtemberg spurgte engang en Skrædder, hvorfor han aldrig gik til Herrens Bord. Den adspurgte svarede: „Jeg skulde gjerne gaa til den hellige Nadver, naar der blot ikke stod i Skriftebønnen: „Jeg fattige, svindige Menneske; thi bedste Hr. Pastor, det forekommer mig dog at være alfor galt.“

„Nu“, sagde Præsten, „det kan man nok raade Ved paa. Medens andre siger: Jeg fattige, svindige Menneske, kan jo De Hædel derfor sige: Jeg høvmodige Skrædder.“ Disse Ord traf Skrædderen just paa det samme Sted og bragte ham til at føle, hvad han var, og til at søge, hvad han fattedes: det ene fornødne.

Noget Mennesker hører vjntof til en Menighed, men derimod ser man dem næsten aldrig i Kirken eller ved Menighedsmoder. Præder, dette burde ikke saa være!